

ПБ27

104/4



527000247,10

COBISS ©



ЕВНОСТ

10

ИВАН В. ЛАЛИЋ: ДЕСЕТ СОНЕТА НЕРОБЕ-
НОЈ КБЕРИ (1590); МИРКО КОВАЧ: НЕБЕ-
СКИ ЗАРУЧНИЦИ (1594); ЉУБОМИР СИМО-
ВИЋ: ЗАВЕТНА ПЕСМА МИЛОША ЦРЊАН-
СКОГ (1606); МИХАЈЛО ПАНТИЋ: НЕУСПЕЛИ
ПОКУШАЈ (1611); ЗОРАН МИЛИЋ: ОБЕЛЕЖА-
ВАЊЕ ПУТА (1618); ЖИВОЈИН ПАВЛОВИЋ:
VARIOLA VERA (VI) (1621); ФЛОРИКА ШТЕ-
ФАН: ПЕСНИК И ЈЕЗИК (I) (1630); АРТУР КЕ-
СТАЛЕР: ЦИГЛЕ ЗА КУЛУ ВАВИЛОНСКУ (III)
(1636); ПУЛА '86; ВУК КРЊЕВИЋ: ОПАКОСТИ
ФЕЉТОНИЗМА (1640); МИЛУТИН ЧОЛИЋ:
ПРИВИД САВРЕМЕНОСТИ (1647); НЕБОЈША
БУКЕЛИЋ: АРХЕОЛОГИЈА ОСЕБАЊА (1652);
СТОЈАН БОРБИЋ: У ВРТЛОГУ АПОРИЈА,
ПОД ИМПЕРАТИВОМ ПОБЕДЕ (1656); ПЕТАР
ПИЈАНОВИЋ: КЊИГА СНИМАЊА (1663); СВЕ-
ТИСЛАВ ЈОВАНОВ: ГРЕШНИ ЖЕНЕТ (1670);
ЈОВАН ХРИСТИЋ: ПОСЛЕДЊА ПРЕМИЈЕРА
(1678); ПЕТАР ЏАЦИЋ: ЈЕДНА ПАРАЛЕЛА:
ОДНОСИ ГОРКИ — ЛЕЊИН и КРЛЕЖА — ТИ-
ТО (I) (1685); ПОЛИН ЏОНСОН: МАРКСИ-
СТИЧКА ЕСТЕТИКА (XII) (1699); ТЕРИ ИГЛ-
ТОН: КЊИЖЕВНА ТЕОРИЈА (XII) (1704);
ГИНТЕР ГРАС: ПИСАЦ СТАЛНО МОРА ДА
СКИДА ФАСАДЕ (1721); АЛБЕРТО МОРАВИА:



Видели смо где и како се у сигнализму експериментисало са овим елементима и до каквих се резултата долазило. Препустимо читаоцима и будућим истраживачима српске поезије седамдесетих година да сами изводе закључке око свог и оваквог прећуткивања сигнализма. Није, међутим реч само о утицају који је Петровић претрпео помно ишчитавајући сигналистичку лектуру већ и о нечем другом много дубљем и озбиљнијем. У књизи *Киберно* објавио сам неколико песама у чијем сам стварању користио и услуге електронског рачунара. На који начин је то рађено већ је раније описано и овом приликом о томе нећу говорити. Навешћу једну песму и део друге као пример за оно што желим доказати:

САМО КАО СВИЊА

*пољопривредно стичите
тамо тамо
кажем на тржишту
једна четка голицају
удица али дишем
удица одумирање
јесам ли људождер
пудер нису
кувам у цркви
из шекспира из шекспира
опрезно људождер
удица али дишем
једна четка сео сам
способност али ко
мој језик али ко
само као свиња*

КВАЛИФИКОВАН ШАРПЛАНИНАЦ

1.

*способност је играти
одрезаћу јој и украсти
на клиници али дишем
оболеће и хлеб
змија на калемегдану
али дишем и волим
не само у аутобусу
јесам ли лајао
кажем и постојим
кажем нисам*

Сада када је српска поезија добрим делом и под непосредним и посредним утицајем и зрачењем ове и овакве поезије ушла у сасвим другачије просторе „левања и мишљења“ него што су они с краја шездесетих година, ови стихови и не морају зазвучати баш тако шокантно. Средњом 1969. и почетком 1970. године, међутим, када су објављени циклус *Коњиц-Ђељен* и збирке *Сигнал* и *Киберно*, они су својом до краја разореном синтаксом, реченичким (стиховним) следом, својом алогичношћу и потмулим тектонским ритмом, деловали више него шокирајуће. У српској поезији тог времена нема, нити је могло бити, оваквих стихова и оваквих песама. Применом једног новог стваралачког поступка у стохастичкој поезији (пронађеног много раније у првој фази сигнализма